

Симеон МАРИНОВ

– Много ми идва, докторе – да не пуша, да не пия, сега пък и да не дишам...

Средновековие в Европа

Здравният министър затваря болници!

От години е известна „препоръката“ на Световната банка, че реформата в българското здравеопазване трябва да започне със затваряне на стотици болници. Но никое „демократично“ правителство не може да събере кураж и да започне погрома над здравните заведения в България. На Иван Костов му стигна куражът да унищожи стройната система на доболничната здравна помощ чрез ликвидация на популяричните в миналото поликлиники. Те бяха винаги отворени, до тях имаше достъп всеки пациент, той отиваше направо при лекаря специалист, без да проси „направление“ от чиновника – лекар, в каквото бяха превърнати т. н. джипита. Това бе първото голямо отдалечаване на болните от лекаря – чрез опашките пред кабинета на личния лекар за лелеяното „направление“ и задължителното плащане „на ръка“.

Сега дойде ред на втората голяма „забрава за достъп“ до истинското лечение по проста причина, че болниците се отдалечават с десетки и стотици километри от тези, за които са построени в годините на социализма. Жалките обяснения на т. н. министър на здравеопазването са израз на безсилие, бездарие и престъпна безотговорност за здравето на народа. Сто четиридесет и две болници ще трябва да хлопнат кепенците още тази година, защото не отговаряли на критериите на т. н. здравна каса, нямали достатъчно лекари-спе-

циалисти и затова пациентите търсели помощ на друго място. И това е само началото на погрома над здравеопазването.

Тук идва законният въпрос: коя е причината, защо десетки болници не са в състояние да приемат и лекуват пациенти? Защо липсват необходимите лекари-специалисти, адекватна медицинска апаратура, условия за лечение? И оттам – защо ни е нужно министерство и министър на здравеопазването, щом те нямат сили и воля да изпълнят своя първи дълг – да лекуват хората? Точно това е работата на мустакатия манекен с ледено лице на човек без чувства, който се изживява като здравен министър. Той представя държавата в една изключително отговорна дейност в защита на българите. Щом няма сили да я решат – да си ходи, а министерството да се затвори като ненужен придатък на буржоазната бюрократия. Защото грижата на всички министри на здравеопазването на България преди този министър и този премиер е била да строи болници, да подготвя лекари, да организира система от лечебни заведения, която да е адекватна и близка до хората. В цял свят, а и в България от Освобождението досега винаги е имало различия по квалификация и може от болници и лекари. Но грижата на съответния министър и правителство е била винаги да търси средства и начини да доближи

лекуващия до пациента. И в Европа, и в Африка дори „внасят лекари и друг медицински персонал от чужбина, за да доближат лечителя до пациента, а не затварят болници. А у нас – антинародното правителство на ГЕРБ върши точно обратното – отдалечава медицинската помощ от хората, на които тя е необходима ден и нощ. Десетки, стотици километри ще трябва да преодоляват болните, докато стигнат до най-близкия лекар, отдалечен от хората, на които трябва да помага. Стотици хиляди болни, стари и нещастни хора от села и малки градове вече са осъдени на смърт. Обещанията за мобилна мрежа от коли за бърза помощ са мъгла в очите на отписаните от правителството граждани. Обещанието за превръщане на болниците в „хосписи“ за бързо умирање едва ли може да бъде утеха за утрешните смъртници.

Затова не се чудете, че от планински села и махали, от Краището до Странджа и Добруджа, от малки градчета и големи села хората не приемат и не разбират престъпната политика на това антинародно правителство. Отделен е въпросът, че доктори, сестри, санитарии и друг помощен персонал ще бъдат изхвърлени на улицата.

Бедните българи остават без лечение. По хищните закони на капитализма, за който парите са всичко, а човешкият живот не струва и пукнат грош.

Д-р Иван НАЙДЕНОВ

Формален конгрес за неформален лидер

Конгресът на ГЕРБ мина и замина, след което всичко си продължи по старому. Трудно е дори на най-запалените привърженици на полицейския генерал да си спомнят защо всъщност бе свикан този най-висок форум на партията. Пълна формалност е отговорът за смисъла на занятието. Формалният конгрес очики с формалното звание „председател“ неформалния до вчера лидер. А цялата тази комедия, разигравана повече от три години, бе резултат на неистовите мерици на генерала да бъде всичко и навсякъде. Заобикалянето на законите си е нещо нормално по всички етажи на властта, та и господин Борисов не се посвени да се възползва от зигзагите на политическия лабиринт.

Докато други политици от страната не бяха сайдисани, та да могат да се порадват на звездния миг на Б. Б., то задграничните гости бяха начело и в речите, и в ложите на конгреса. Драго му е на генерала да видят европейците колко го обичат герберите. Защото на него българската любов му е в кърпа вързана, блазни го европейската такава. И като човек, свикнал „да побеждава“, Б. Б. определи като най-важна задача „пред структурите оттук нататък“ да спечелят и предстоящите местни и президентски избори догодина. Разбрахте ли къде се цели лубимецът на десните сили? В сградата, която е точно срещу сегашния му кабинет – в креслото на президента! Зер премиерският стол се оказа твърде горещ и затова и най-лекият вятър го люлее. А след президент, лакомият за власт се готвел за патриарх, гласи най-новият виц за генерала.

Човекът, който може и знае всичко, високомерно скастри делегатите: „Пляскате, все едно нещо се е променило, а знаете, че нищо не се е променило“. Но хората пляскат за всеки случай. Иначе може да ги укорят, че не му ръкопляска. Зер както бе записано в една стенограма на правителството, премиерът направи остра забележка на министрите си, че първо трябвало него да хвалят, а не да приказват, че президентът съдействал за решаване на някакви си енергийни проекти, свързани с Гърция.

Колкото и неприятно да му бе на премиера, на „председателя“, вече узаконен за формалния лидер на ГЕРБ, в конгресната зала прозвуча и името на Ленин. Един чуждестранен гост от групата на предприемачите на ЕНП рече: „Рядко цитирам Ленин, който, слава богу, вече не е сред нас. Но когато е прав, е прав. А Ленин казва, че да се твърди, че няма излизане от кризата, разбира се, е имал предвид друга криза, е дълбоко погрешно“. Естествено, че Ленин не е имал пред-

вид „сегашната криза“ и батаците, които забърква Борисов, но пък „твърдата ръка“ на генерала напомня твърдата ръка на генералисимус Сталин. След двучасово венцехвалене на любимия вожд и учител, конгресът на герберите отиде в историята, а Бойко – в Израел да помирява евреи и палестинци. Знайно е, че тук не е успявал дори американският президент, но нашичкият си повярва, че вече светът е в краката му.

„Прекалено лидерска е тази партия, не се сещам за други подобни примери“, заяви в интервю един социолог точно в деня на конгреса. Нищо, че Б. Б. си мисли, че това е „народна партия“. А за дейността на правителството оценката на социолога Живко Георгиев пред в. „Труд“ звучи така: „Ако трябва да посочим най-верните крачки, които ГЕРБ и най-вече премиерът е правил през последните месеци, това са крачките назад. Да, това е непоследователност, но крачките му назад са най-верните. А те са много – за инвалидите, за акцизите, за коледните пари в съдебната система, за бюджета... Те коригират неадекватните решения на по-талибанската част от активистите на ГЕРБ.“ Цитатът е дълъг, но е крайно любопитен и много верен. Тези заключения не са само на един социолог. Цял народ вижда как се лутат новите управници като в мъгла и не знаят какво да правят. Надеждите, че след този конгрес може би ще се „създаде някакъв механизъм за колективно мислене, някакви структури на колективен разум“ са илюзорни. По простата причина, че Б. Б. на никого не вярва, нищо чуждо мнение не зачита освен своето собствено. Само след като му звънат от Брюксел и му напомнят, че няма как да се поискат милиардите от братска Турция, за да влезе южната ни съседка в Евросъюза, е готов за „крачка назад“.

Колкото и неочаквано да изглежда, но точно през тези дни еднакви реакции идват, както от ляво, така и от дясно, щом стане дума за икономическата политика на правителството. Защото такава „политика“ няма, а скалъпената под натиска на обществото „програма“ против кризата, още не е задействана. От Станишев до Иван Костов – никой не е видял реални антикризисни мерки на кабинета. А самият Бойко Борисов при откриването на новата сесия на парламента след дългата зимна отпуска прочете с апломб, че благодарение на него държавата избегнала финансовата криза. Пълно невежество лъха от тези думи. Защото у нас и преди Бойко финансова криза нямаше, банковите институции са стабилни. Проблемът е в „реалната икономика“, в рецесията, в сви-

ването на производството, във фалита на фирми и от там – в растящата безработица. Днес безработицата е два пъти по-висока от времето, когато социален министър бе Масларова. И на улицата продължават да излизат хиляди нови безработни от всички обществени сфери. А точно в тази посока действия няма! Бойко и Дянков са се вторачили в прословутия „балансиран бюджет“ като шамани в пъла си и както казва социологът Георгиев: „като че ли не сме държава с бюджет, а бюджет с държава“.

Некадърността на правителството бе прикривана доскоро с шумните кампании, насочени против реални или мними, измислени грешки и провали на предишните управници. Но тази ария вече доскуча на обществото, тя не може да прикрива повече бездарията и безплодията на Дянков, Трайков, Младенов, Плевнелиев и компания. Социолози и синдикалисти се тревожат от реалната опасност икономическата криза да прерасне в социална криза. Защото на приказки и обещания се наслушахме достатъчно. Думите на председателя Бойко, че не вярва в светло бъдеще, а ще подобри живота на хората сега, са поредната мъгла на популизма, в която Б. Б. се чувства като риба във вода. Недоволствата на хората растат с дни. И „запушването на дулки“ с пари на парче или с нагли думи и закани, че ще предизвика нови избори за пълно мнозинство, са опасни и вредни най-вече за ГЕРБ.

Създадената илюзия, че всички може да грешат, но Бойко ще въздаде справедливост, рухна след жалкото представяне в Брюксел на любимката на бащицата Румяна Желева. Единственият верен ход – и за него, и за България, бе сваляне на доверието, отзоваването ѝ, уволнението на неадекватната госпожа от външното министерство и връщането ѝ в родния Бургас. Увъртанията, заканите, кандърмите към Барозу и съдейниците от ЕНП в Европарламента са жалки и недостойни. Те разкриват истинския лик на премиера, на неговата клиентелистка партия, на „кадрите“ му, събрани от кол и въже с едничката цел – властта и парите!

И за какво бе нужен тогава конгресът на ГЕРБ? Може би, за да получи телеграма от президента Първанов, в която държавният глава му пожелава „здраве, енергия и успехи“. Но за това не си струваше да се харчат пари за конгрес и за почтенски услуги. Двамата първи можеха да си ги кажат тези любезности през ларгото.

Защото народът гладува, господа управляващи! И никакви циркове на „демократията“ няма да го нахранят.

Генчо ГЕНЕВ